

Dokonce už v deseti letech byl Liam chladný a nepřístupný. Ani ne rok poté, co jsme opustili panství, odešel na internátní školu, ale doma se o něm nikdy nepřestalo mluvit. Služebnictvo z Everless, které přijíždělo do Croftonu za pochůzkami, tvrdilo, že se umí rozzuřit dřív, než člověk luskně prsty, že se ho vlastní rodiče bojí a že ho poslali pryč. Liam ale nestrčil svého bratra do výhně kovárny ani nás nenapadl v Rodshire v zuřivosti. Byla to krutost. Nedovedu si představit, jak se jeho zlá vůle od té doby prohloubila.

Zatímco se snažím skrčit v nejbližších dveřích, přemýšlím, jak jsem si ho mohla splést s Roanem. Oba jsou sice stejně vysokí a mají stejné ostré rysy a černé vlasy – ale kde má Roan nepoddajné kudrny, Liam má hladce uhlazené vlny. Jeho ústa jsou tenká, humor postrádající šterbina a z jeho přivřených očí se nedá nic vyčíst. Vzpřímený v sedle svého koně ční vysoko nad davem – hrdý, neústupný a věčný. Prohlíží si nás, řadu lidí, kteří čekají, aby mohli navštívit Duadeho.

Zvednu ruku, abych si natáhla kápi, ale je příliš pozdě, jeho pohled už spočinul na mně. Zdá se mi to nebo se opravdu na moment zarazil a jeho oči na chvíli zůstaly viset na mně? Hrdlo se mi stáhne strachem a ruce, kterými si natahuju kápi na hlavu, se mi třesou. Chci se odvrátit a utéct z fronty, ale tím bych vzbudila ještě větší podezření.

Prostí vesničané díkybohu Liama nezajímají. Přejede mě očima a pak shlédne dolů, kde jeho pochopové drží Duadeho.

Starý poskytovatel času je strachy bez sebe. Roan by své muže odvolal, ale Liam nemá ani špetku jeho laskavosti.

„Prosím...“ Na tržišti se rozhostilo takové ticho, že slyším Duadeho žadonit až k místu, kde stojím. „Můj pane, byl to jen politováníhodný omyl, nic víc.“

„Porušil jsi zákon. Krvácel jsi čas z dítěte.“ Liamův hlas je nyní hlubší, ale stejně chladný, jako když byl chlapec. „Popíráš to?“

Lidem kolem mě přeletí po tvářích vzpomínky na prožitou bolest a mně je okamžitě jasné, že jsou všichni rodiči. Dětský čas je nepředvídatelný, nesnadno se měří a těžko se spoutává, a je snadné odebrat ho příliš mnoho a nechtěně dárce zabít. Přesto mnoho z těchto rodičů nemělo na výběr. Dovedu si však představit, že sledovat, jak vlastní dítě krvácí, je dostatečným trestem, krutějším, než cokoli by mohli vymyslet Gerlingové.

„Jak jsem měl vědět, že je ještě dítě?“ Duade vyplašeně hledí na Liama a z jeho rtů vychází výmluva za výmluvou. „Věřím jen tomu, co je mi řečeno, můj pane, nejsem víc než váš služebník –“

Liamův hlas prořízne vzduch jako chladný a ostrý nůž. „Vezměte ho na Everless a vykrvácejte mu jeden rok.“